ἐρεύνησα στὸν κῆπο τοῦ μεγάρου. Πήδησα τῇ βοηθείᾳ μιᾶς σκάλας καὶ στὸν πλαγινὸ κῆπο μὰ δὲν ἀνακάλυψα τίποτε τὸ ὄποπτο.

Ἐν τῷ μεταξὺ εἶχαν φέρει τὴν νοσοκόμον Κένεδυ στὰς αἰσθήσεις της. Ὅταν ἀνέβηκα βρῆκα τὸν Ντόου νὰ τὴν ἐρωτᾶ τί ἀντελήφθη. Αὐτὴ ὅμως δὲν εἶχεν ἀντιληφθῆ τίποτε, εἶχε βυθισθῆ στὸν λήθαργό της, πρὶν συμβοῦν τὰ μυστηριώδη ἐκεῖνα περιστατικά.

Ὁ γιατρὸς Οὔϊκεστερ ἦλθε σὲ λίγο κι' ἐπέδεσε τὴν πληγὴν τοῦ κ. Τρελόνυ. Δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ κι' αὐτὸς τί συνέβη. Στὰς ἐρωτήσεις μου, ἀπήντησε :

— Ἔγινε ὅπως φαίνεται δευτέρα ἀπόπειρα. Γιατὶ ὅμως ; Γιατὶ τὸ τραῦμα καταφέρεται πάντοτε στὸ ἴδιο χέρι τοῦ κ. Τρελόνυ. Δὲν ξέρω τί νὰ πῶ...

Δὲν ἄργησε νὰ ἐξημερώσει καὶ ἡ ἡμέρα ὁλόκληρος ἐπέρασε χωρὶς νὰ συμβῇ τίποτε τὸ ἔκτακτον. Τὴν νύχτα ἀρχίσαμε πάλιν τὴν φρουράν μας μὲ τὴν σειράν.

ΚΕΦ. V

Ἀλλόκοτες ἐδηγίες

Κατὰ τὰς ἑντεκάμισι ἐπῆγα στὸ δωμάτιο τοῦ κ. Τρελόνυ. Ὅλα ἐκεῖ ἦσαν ἥσυχα.

Ἡ νοσοκόμα καθόταν κοντὰ στὸ κρεββάτι, στὴ θέσι τῆς μὶς Κένεδυ. Τώρα πέρα, μεταξὺ τῶν κρεββατιῶν καὶ τῶν χρηματοκιβωτίων καθόταν ὁ γιατρός. Φοροῦσε καὶ αὐτὸς τώρα μάσκα γιὰ νὰ μὴ τὸν προσβάλῃ ὑπνηλία καὶ φαινόταν βυθισμένος σὲ σκέψεις. Στὸ δωμάτιο ὑπῆρχε καὶ ὁ νέος ντετεκτίβ, τὸν ὁποῖον εἶχε καλέσει ὁ Ντόου. Φαινότανε ἐξυπνος καὶ δραστήριος ἄνθρωπος.

Ἐπῆρα μιὰ καρέκλα κι' ἐκάθησα. Δὲν ὑπῆρχε φόβος αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ ἀποκοιμηθῶ. Φυσικὰ ὅμως ἡ σκέψεις μου ἐπῆγαν πάλι στὰ γεγονότα τῆς προηγουμένης νυκτός. Τί θὰ συμβῇ, ἄραγε, ἀπόψε, σκεπτόμουν...

Ὁ γιατρὸς ἔβγαλε ἔξαφνα τὴ μάσκα του καὶ ἑτοιμάσθηκε νὰ φύγῃ :

— Θὰ ἔλθω νωρὶς αὔριο, μοῦ εἶπε. Ἐκτὸς ἂν μὲ χρειασθῆτε τὴ νύχτα. Ἀλλὰ νομίζω πὼς ὅλα πᾶνε καλά, ἀπόψε.

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἦρθε ὁ Ντόου καὶ ἐπῆρε τὴ θέσι τοῦ γιατροῦ. Ἐγὼ περπάτησα λίγο στὴν εἴσοδο ἀλλὰ κάθε πέντε λεπτὰ ἔρριχνα ἕνα βλέμμα μέσα στὸ δωμάτιο, τὸ ὁποῖον ἦταν σκοτεινό, γιατὶ ἐφωτίζετο μόνον ἀπὸ τὸ ἠλεκτρικὸ φῶς τῆς εἰσόδου.

Κατὰ τὰς δώδεκα ἦρθε καὶ ἡ Μαργαρίτα. Εἶχε προμηθευθῆ καὶ αὐτὴ μάσκα καὶ τὴν κρατοῦσε στὰ χέρια της. Πρὶν τὴν φωνέσῃ μ' ἐρώτησε ἂν εἶχε συμβεῖ τίποτε ἄξιο προσοχῆς. Τῆς ἀπήντησα σιγανὰ ὅτι ὅλα πήγαιναν καλά ! Ἐφορέσαμε κατόπιν καὶ οἱ δυὸ τὶς μάσκες μας, καὶ πήραμε τὶς θέσεις τοῦ ντετεκτίβ καὶ τῆς νοσοκόμου. Ὁ Ντόου ἔφυγε ὅλεγα ἀπὸ λίγα λεπτὰ ἀφοῦ ἔκλεισε τὴν πόρτα. Ἐμείναμε σιωπηλοί. Τὸ δωμάτιο, ἦταν σχεδὸν σκοτεινό. Ἐφωτίζετο μονάχα ἀπὸ τὸ λευκὸ φῶς μιᾶς λαμπίτσας, ποὺ ἔρριχνε ἀχρὲς λάμψεις στὸ ταβάνι καὶ καθιστοῦσε τὸ περιβάλλον μελαγχολικώτερο.

Δὲν αἰσθανόμουν καθόλου νύστα, καὶ κάθε τόσο σηκωνόμουν καὶ πήγαινα κοντὰ στὸν ἄρρωστο. Καὶ ἡ μὶς Μαργαρίτα ἀγρυπνοῦσε ἐπίσης. Κάθε δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας ἐρχόταν ὁ ἕνας ἢ ὁ ἄλλος Ντετεκτίβ, καὶ μισοάνοιγαν τὴν πόρτα, ἐκύτταζαν μέσ' στὸ δωμάτιο κι' ἔφευγαν, ἥσυχα χωρὶς νὰ ποῦν λεξι.

— Ὅλα καλά, τοὺς ἔγνεφα ἐγὼ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴ μάσκα μου.

Ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα εἶχα τὴν ἐντύπωσι ὅτι αὔξανε τὸ σκοτάδι. Ὁ κύκλος ποὺ ἐσχηματίζετο ἀπὸ τὴν μικρὴ λάμπα στὸ ταβάνι μοῦ φαινόταν ὠχρότερος.

Ἔξαφνα ἀκούσαμε τὸ ρολόγι ποὺ ἦταν στὴν εἴσοδο νὰ χτυπᾶ δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα· τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἔννιωσα πάλι ἕνα μεγάλο φόβο νὰ σφίγγει τὴν καρδιά μου. Εἶδα συγχρόνως τὴν μὶς Τρελόνυ νὰ κάνῃ μία κίνησι φόβου κι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, δὲν ξέρω γιατί, μοῦδωκε τὴν ἐντύπωσι πὼς κάτι συμβαίνει. Μόλις πρὸ ὀλίγων λεπτῶν εἶχε ἔρθει ὁ Ντόου, εἶχε ἀνοιξει τὴν πόρτα κ' εἶχε φύγει βλέποντας πὼς εἴμαστε ἥσυχοι.

Ἡ καρδιά μου ἄρχισε νὰ χτυπᾶ πολὺ δυνατά. Δὲν φοβόμουν γιὰ κάτι ὡρισμένο. Ὁ φόβος μου ἦταν ἀσυνείδητος. Ἔννοιωθα ὅτι κάποιο νέο πρόσωπο εἶχε εἰσέλθει στὸ δωμάτιο καὶ ὅτι ὑπῆρχε ἐκεῖ μέσα μιὰ ἄγνωστη παρουσία. Ποιὸς ἦταν ὅμως; Γιατὶ δὲν τὸν διέκρινα... Κύτταξα ἐμπρός μου καὶ ἀντελήφθην ὅτι μαζὺ μὲ τὴν κυρία του βοισκότανε καὶ ὁ γάτος της, ὁ Σύλβιο μέσα στὸ δωμάτιο. Ἄπλωσα τὸ χέρι μου νὰ τὸν χαϊδέψω, γιὰ ν' ἀπασχολήσω κάπου ἄλλοῦ τὸ μυαλό μου, μὰ αὐτὸς μοῦ τὸ ἄρπαξε μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι καὶ μὲ τσαγκρούνισε δυνατά. Ἄρχισε νὰ τρέχῃ αἷμα ἀπὸ τὸ τσαγρούνισμα. Σηκώθηκα τότε ἀμέσως καὶ πλησίασα στὸ κρεββάτι. Εἶδα ἐκεῖ τὴν Μαργαρίτα ὀρθή, νὰ κυττάζῃ γύρω της, σὰν νὰ ἔννοιωθε καὶ αὐτὴ ὅτι κάποιος ἄλλος ἦταν μαζύ μας μέσα στὴν κάμαρη. Τὰ μάτια της ἦσαν ἄπλαγη καὶ ἀνέπνεε μὲ δυσκολία. Ἐπῆγα κοντά της καὶ τὴν ἄγγιξα, ἀλλὰ δὲν μὲ ἀντελήφθη. Κρατοῦσε τὸ κεφάλι της μὲ τὰ χέρια της, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὸ προφυλάξει ἀπὸ κάποιον ἄγνωστον κίνδυνο. Αὐτὸ μὲ φόβισε τρομερά. Ἔγινα ἄνω κάτω ! Καὶ χωρὶς νὰ χάνω καιρὸ τὴν ἔρπαξα στὴν ἀγκαλιά μου καὶ ἔτρεξα στὴν πόρτα. Τὴν ἄνοιξα καὶ ἐφώναξα δυνατά:

— Βοήθεια, βοήθεια ;

Ἀμέσως ἔφθασαν στὴν εἴσοδο οἱ δυὸ ντετεκτίβ, ἡ νοσοκόμα, καθὼς καὶ οἱ ὑπηρέται ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Ἐπίσης ἔφθασε τρομαγμένη καὶ ἡ μὶς Γκράντ. Τῆς παρέδωκα τὴν κυρία της καὶ ἔτρεξα πάλι στὸ δωμάτιο. Ἐτέσια τὸ κουμπὶ τοῦ ἠλεκτρικοῦ. Μὲ ἀκολουθοῦσε ἡ νοσοκόμα καὶ ὁ Ντόου. Δὲν εἶχα λείψει παρὰ λίγα δευτερόλεπτα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΔΑΚΡΥΒΡΕΧΤΟΝ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ

Ἀργεῖς, ἀέρα, τὸ παιάκι του
Νὰ φέρῃς μὲ τ' ἄλυκο χρῶμα.
Τὸ παίρνω ἀκόμα ἕνα γαρύφαλλο
Πεσμένο ἀπ' τῆς αὐγῆς τὸ στόμα.

Στάθῶο τὸ στῆθος, ὦ μητέρα μου,
Γλυκοὶ ποὺ βασιλεύουν πόνοι.
Ἡ Ἑλένη χάνεται ἀπ' τὸν ἔρωτα
Ποὺ ἐμάγευε ὡς τὰ χτὲς τ' ἀηδόνι.

Ὦ παρθενιάμου ἐσύ, ὦ γλυκύτατο
Τῆς κάθε κορασιᾶς στεφάνι,
Μὲ τὸ θαλασσινό της ἔρωτα
Γλήγορα ἡ Ἑλένη ποὺ σὲ χάνει.

Μ' ἀκόμη πέρνω τὸ πανάκι του,
— Ζέφυρε, ἀργότατα ζυγόνει—
Ἕνα τραντάφυλλο ποὺ ξέφυγεν
Ἀπ' τῆς αὐγῆς τὴ χρυσῆ ζώνη.

Σὰν τὸ κλωνάρι τὸ κατάκαρπο
Γλυκομηλιᾶς στὴ γῆς ποὺ γέρνει
Ἔχω τὸ στῆθος, ὦ μητέρα μου,
Γεμάτο ἀγάπη γιὰ τὸ ταῖρι.

Μοιάζει ἡ καρδιά μου ἀπ' τὴν ἀ-
[γάπη του
Μηλόδενερα ποὺ γονατίζει
Τόσο ἀπ' τὸ πλοῦτος τοῦ καρπίσματος
Νὰ σώνῃ καὶ μικροῦ τὸ χέρι.

Μ' ἀκόμη παίρνω τὸ πανάκι του
— Γεμάτο φούσκωνέτο ἀέρι, —
Ἕνα ἑκατόφυλλο στὰ κύματα
Πεσμένο ἀπ' τῆς αὐγῆς τὸ χέρι.

Θυμᾶμαι τὶ γλυκά, μητέρα μου,
Μικροῦλα ποὺ μ' ἀποκοιμοῦσες
Σὰν μὲ ἔπερνε ἀθῶο παράπονο
Μονάχη ὡς μὲ χαϊδολογοῦσες.

Στὰ γόνατάσου ν' ἀποκοίμιζες
Πιὰ δὲν μποροῦσες τὴν Ἑλένη
Ποὺ μὲ χρυσῆ σαγίτα ὁ Ἔρωτας
Βαρειὰ τὴν εἶχε πληγωμένη,

Γλυκειὰ μητέρα ποὺ συνείθιζες
Κάθε ξημέρωμα στὸ στρῶμα
Νὰ μὲ ξυπνοῦσες μὲ χαϊδέματα
Καὶ μὲ φιλήματα στὸ στόμα.

Κάποια χαράματα τὸ χέρι σου
Νὰ ματαπλώνεται γιὰ χάδια
Καὶ θὰ στενάζῃς, ὦ μητέρα μου,
Τὴ θέσι μου θὰ βρίσκῃς ἄδεια.

Μικρὴ σὰν ἤμουνα στὰ λούλουδα
Καὶ μὲς στὰ χορτα τὸ περνοῦσα,
Πηδοῦσα, στὸ φαιδρὸ τὸ μέτωπο
Τῆς παπαροῦνας φύλλα ἔσκοῦσα.

Ὦ, τώρα ἂς ἦταν νὰ μοῦ στρώνατε
Μιὰ κλίνην, ἄνθη ἀγαπημένα,
Νεκρὴ νὰ γείρω μὲ τὰ χέρια μου
Στ' ἄθῶο τὸ στῆθος, σταυρωμένα,

Μητέρα, θὰ ζητήσῃς ἄδικα
Παντοῦ σὲ λίγο τὴν Ἑλένη
Ποὺ θἀρμενίζῃ στἄπαρα κύματα
Μὲ τὴν ἀγάπη της δεμένη.

Κ' ὕστερα ἀλοίμονο, μητέρα μου,
Τὰ μαῦρα σου μαλλιὰ θὰ λύσῃς
Καὶ τὴν Ἑλένη ποὺ σ' ἀρνήθηκε
Πικρὰ θὰ γύρῃς νὰ θρηνήσῃς.

1900

Ν. Χαντζάρας

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ξυπνάω τὸ ροδοχώραμα καὶ τὰ πουλιὰ μὲ ξέρουν
Καὶ πληγωμένη ἡ γῆ εὐλογεῖ τὴν κοφτερή μου ἀξίνα.
Νέος εἶμαι καὶ χαρούμενος, γιατὶ ὅλα ἐμὲ μοῦ λείπουν
Καὶ τοῦ τσιγάρου μου ὁ καπνὸς εἶνε ἡ ἰδέα τοῦ πλούτου,
Ὡραῖα εἶνε τ' ἀναστήματα τῶν ψυχῶν ὅλων πέρα
Ποῦ ἀργοκινοῦνται σὰν ἄνθοι τοῦ κάμπου στ' ἀγεράκι
Βαρύω λαγοῦτο ἀλάγλυκο τὸ βράδυ στὴν παρέα
Κ' ἤθελα τὸ τραγοῦδι μου περνῶντας τὰ χωράφια
Ν' ἀνέβαινε στὰ ψηλὰ δέντρα νἀγλυκαντηχήσῃ.
Κι' ὅλοι μὲ λένε φρενταλῆ κι' ἀφοῦ τὸ λένε θάμαι...

Κώστας Βάρνχλης

ΠΕΤΡΑ—ΚΑΡΔΙΑ

Λένε πῶς πέτρ' ἀντὶ καρδιᾶς ἔχει μέσα στὰ στήθια
Ἡ κόρη, π' ὅταν μὰ ματιὰ μοῦ ρίξῃ, μὲ τρελλαίνει
Μὰ λὲν' ἀκόμα κι' εἶν' αὐτὸ πραγματικὴ ἀλήθεια
Πῶς μὲ σταλαγματιὰς νεροῦ κ' ἡ πέτρα βαθουλαίνει.
Τώρα μὲ τόσα δάκρυα ποὺ κάθε μέρα χύνω,
Δὲν ἤθελα τὴν πέτρινη καρδιά της μαλακύνω ;

† Δημ. Κόκκος

ΠΡΩΤΟΒΡΟΧΙ

Καρδιά μου, δὲν ἐγέρασες ἀκόμα ! ὄχι, ὄχι !
Ἀπ' τὸ παραθυράκι μου βλέπω τὸ πρωτοβρόχι
κ' αἰσθάνομαι τὴν ἀδολη, τὴν παιδιακίσια τὴν χαρὰ
π' ἀπὸ παιδί αἰσθάνομαι, γλυκειὰ χαρὰ, κάθε φορό,
π' ἀπ' τὸ παραθυράκι μου βλέπω τὸ πρωτοβρόχι.
Φτωχή καρδιά, δὲν γέρασες ἀκόμα ! ὄχι, ὄχι !

[Ἀπὸ τ' ἀνέκδοτα «Ἐξοχικά»]

Δ. Στάης